

καμε πολλήν ώρα προηγουμένως τὸ σταυρὸ τῆς. "Ἐπειτα μ' ἐκάλεσε κοντά τῆς καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ πῶ λέξι στὴ μητέρα τῆς γιὰ ὅσα συνέβησαν. Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα γιατί δὲν ἤθελα ἐξ ἄλλου νὰ λυπήσω μὲ τέτοιες ἱστορίες τὴν ἀρρωστη μητέρα τῆς.

Ἡ Λουκία κοιμήθηκε πρώτη. Φαινότανε τρομερὰ ἐξαντλημένη. Ἐσηκώθηκα κ' ἐδιπλοκλείδωσα τὴν πόρτα. Τὸ κλειδί τὸ ἔδωσα γιὰ ἀσφάλεια γύρω στὸν κορπὸ τοῦ χεριοῦ μου. Ἐτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ ξαναφύγῃ.

Μεσημβρία τῆς ἐπομένης.— "Ὅλα πάνε καλά. Ἡ Λουκία κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωτὸ ἤσυχα. Σύννησε μὲ διάθεσι. Ἡ ὄψις τῆς εἶνε καλὴ. Τὸ κέντημα τοῦ λαιμοῦ τῆς δὲν εἶνε ἕνα ἀλλὰ δύο. Δὲν τὴν ποιοῦν ὅμως. Πιθανῶς νὰ τρυπήθηκε μὲ καρφίτσα τὴν ὥρα τῆς ὑπνοβασίας τῆς καθὼς θὰ προσπαθοῦσε νὰ καρφώσῃ τὸ σάλι τῆς γύρω στὸ λαιμὸ τῆς. Μιά σταγόνα αἵματος ἔχει στάξῃ ἐξω πάνω στὸ γιὰκὰ τοῦ νυχτικοῦ τῆς. Θὰ τῆς περάσουν ὅμως πολὺ γρήγορα, τὸ ἐλπίζω.

Δύοήμερον τὰ μεσάνυχτα.— Περάσαμε ἡσυχὴ κ' εὐχάριστη ἡμέρα. Ἡ Λουκία ἔχει κοιμηθῆ. Φαίνεται ἡσυχὴ. Θὰ κλειδίσω, θὰ δεσῶ τὸ κλειδί στὸ χέρι μου καὶ θὰ κοιμηθῶ κ' ἐγώ. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σκέπῃ!

12 Αὐγούστου.— Ἄλλοιῶς ἐπερίμενα νὰ περάσῃ ἡ ὑπόλοιπὴ νύχτα κ' ἄλλοιῶς ἐπέρασα. Ὅπως γράφω παραπάνω, ἐπλάγιασα κ' ἐγώ, τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐκλείδωσα. Ἡ Λουκία ὅμως μ' ἐξύπνησε διὰ φορέας. Τινάχτηκε ἀπὸ τὴ κλίνη τῆς βυθισμένη σ' ὑπνοβασία. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Κύνταξ ἔξω σὰν κάποιος νὰ τὴν καλοῦσε. Βῆκε ὅμως τὴν πόρτα κλειδωμένη κ' ἐγύρισε στὸ κρεβάτι τῆς θυμωμένη, ὅπως φαινότανε καὶ πολὺ πολὺ ἐξερεθισμένη. Ἐκαμς τὴν ἀπόπειρα αὐτὴ διὰ φορέας, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού κάποιος σκύλος γαύγιζε ἐκεῖ κοντὰ πένθιμα. Κατόπιν ξανακοιμήθη καὶ δὲν ἐξύπνησε παρὰ τὸ πρωτὸ, ροδαλὴ καὶ εὐχάριστημένη. Ἄρχισε μάλιστα νὰ μιλά γιὰ τὸν μνηστῆρά τῆς τὸν Ἄρθουρο. Τῆς ἐξωμολογήθηκα κ' ἐγὼ τοὺς φόβους πού ἔχω γιὰ τὸν Ἰωνάθαν. Τὴν ἀπέγγυον ἀλήθεια ὁ ἀγαπημένος μου Ἄρχειρ. Γιατί δὲν φάνηκε; Ὅπως δὲν ἐπλάξω ἀκόμη. Σὲ τὸ ὅμως δὲν ξέρω.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΥΙΔ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΚΤΟΣ

Ψ Α Λ Μ Ο Ι

Εὐτυχία τῶν καλῶν ἀνθρώπων
καὶ δυστυχία τῶν κακῶν.

(Τοὺς κάτωθι ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ μετέφρασαν εἰς τὴν δημόδη, ὁ λόγιος διδάσκαλος Φαρδύς, περὶ τοῦ ὁποῦ ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν εἰς τὴν «Σαμοθράκη» τοῦ ὁ αἰώνιου Ἰωάννου Δραγοῦμης. Ἡ μετέφρασις εἶνε πράγματι ὡραία καὶ ἐπιτυχής.)

- 1) Χαρὰ σ' ἐκεῖν τὸν ἄνθρωπο πού τοὺς κακοὺς δὲν σιγῇ, πού σ' ἀσεβεῖς κ' ἀμαρτωλοὺς τὴν πόρτα δὲν ἀνοίγει.
- 2) Πού μερονύχτι τὸν Θεὸ σ' τὸν νοῦ του διαλογέται, κ' ἀλλ' ἀπ' τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, ποτὲ δὲν συλλογιέται.
- 3) Αὐτὸς εἶνε μακάριος, παιδί θεοβλογημένο, μοιάζει δεντρὶ πού σὲ νερό πολὺ ναι φυτεμένο. Αὐτὸ ποτέσ του δὲν ἀργεῖ ν' ἀνθοκαρποφορήσῃ, φύλλα, κλαδιά, ὅλα καλά ὡς τὰκαμὲν ἡ φύσι.
- 4) Ἄμ, ὁ φτωχὸς ὁ ἀσεβής, σάν τι θαρρεῖτε μοιάζει; — Μοιάζει μὲ χνοῦδ' ὅπ' ὁ βορραεῖς, γοργὰ καταχονιάζει.
- 5) Καταραμένοι ἀσεβεῖς, στὸν Ἄδη, πάντα θάστε! πὸ μακρὰ, ἀμαρτωλοὶ, τοὺς δίκαιους θὰ κυτᾶτε!
- 6) Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὴν καρδιά τοῦ δίκαιου τ' ἀνθρώπου καὶ νὰ χτυπᾷ τοὺς ἀσεβεῖς, ξέρει καλὰ τὸν τρόπο!., (Μεταφρ. Φαρδύ)

ΣΗΜ. «Μπουκέτου». — Τὸ ποίημα ἦτο χωρὶς τόνους καὶ πνεύματα ὡς συνήθειε νὰ γράφῃ ὁ Φαρδύς.

Εἰς τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, προσεχέστατα :

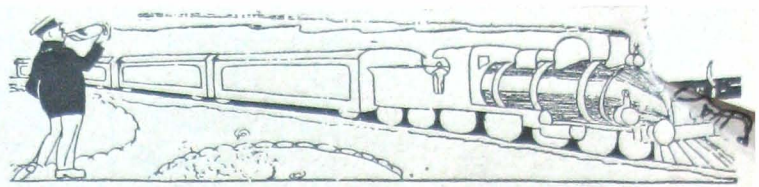
"Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ,,

Ἐπέροχον ἀστενομικόν, μυστηριώδες μυθιστόρημα, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ θὰ στηριξώμεν καὶ διαγωνισμὸν μὲ 50 πλοῦσια δῶρα.

Προσεχέστατα ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ τέως δημοσιογράφος κ. Σταυρ. Σταυράτου, ἡδὴ Νομάρχης, θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύων εἰς τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, σὴν

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

Τ' ἀνεκδοτα αὐτά, δι' ὧν θὰ παρελάσουν Βασιλεῖς, Πρίγκιπες, Πρωθυπουργοὶ, ὑπουργοὶ, στρατηγοί, λόγιοι, καλλιτέχναι, ὅλη ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς τέλος, θὰ χαλάσουν κόσμον, θ' ἀφήσουν ἐποχὴν, δημοσιογραφημένα καθὼς θὰ εἶνε ἀπὸ τὸν κ. Σταυρ. Σταυρ.

Ἡ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καλὸ καὶ ἀξιο καὶ θεάρεστο τὸ ἔργον σου! μοῦ φαίνεται, ὅμως πὼς θάκανες καλύτερα ἂν ἐγράφες ... νὰ σοῦ φέρουν κανένα ξευγάρι ξευράφια Ἰγγλέζικα!...

Φοβερὴ γιὰ ἐμὲ ὅσο φαιδρὴ γιὰ τοὺς ἄλλους εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθὴ σκηνή:

Ἐτυχς μὴν ἡμέρα ναῦρη ὁ θεὸς μου καὶ τῆς διὰ λεκάνες τοῦ κουρσίου σπασμένες, καί:

— Ἡ ἀμέλειά σου, καὶ μὲν Γιάννη, δὲν ὑποφέρεται, μοῦ λέγει: ἔχεις τόσους ἀνταποκριτὰς καὶ ποτὲ δὲν ἐφρόντισες νὰ γράψῃς ἢ στὸ Ραγκαβὴ ἢ στὸ Σμαλτσούνῃ ἢ εἰς κανέναν ἄλλον φιλόσοφον νὰ μᾶς στείλουν καὶ ... δύο λεκάνες!

Ἐγὼ ἐδάγκωσα τὰ χεῖλη μου καὶ ῥιχνοντάς του μιά φαρμακερὴ ματιὰ ἐξέκρινε νὰ φύγῃ.

— Νὰ πάρε καὶ τῆς φυλλάδες σου... τὸν ἀκούω εὐθύς νὰ μοῦ φωνάζῃ. Καὶ εἶδα—ὡ φοβερὴ γιὰ ἐμὲ ὅσο φαιδρὰ γιὰ τοὺς ἄλλους σκηνὴ!— ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ «Ἀνθῶνος», μελανοδοχεῖα, πέννες, ἐπιτολὰς καὶ χειρόγραφα, νὰ μοῦ τὰ πετᾷ ἕνα μὲ τᾶλλον ἐκεῖ στὴν Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ!

Ποῖος τὰ περιμάζεψε καὶ πὼς ἔξαναβρέθηκαν ὅλα 'στὴ θέσι τους, δὲν γνωρίζω. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι γιὰ νὰ πάω πάλιν 'πίσω εἰς τοῦ θεοῦ μου, ἐχρησίσθη νὰ βαλθοῦν εἰς ἐνέργειαν μαζί μὲ τὰ δάκρυα τῆς μάννας καὶ ἡ θερμότερες παρακλησεις τῶν στενωτέρων φίλων μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀήφω καὶ ἀτιμώρητον τὴν σκληρὰν ἐκσίνην πρᾶξίν του, ἐμίσθωσα ἐκεῖ πλησίον, κατάλληλον εἰς τὸν σκοπὸν μου μαγαζὶ, καὶ ἔκαμα πλέον ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ «Ζακκινθίου» (Genova, 1876) τὸ ὁποῖον εἶχα ἀφιερῶσαι εἰς τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον.

Γιὰ τὴν ἀφιέρωσί μου ταύτην ἀξιώθηκα τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ λάβω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλισσάν μας Ὀλιαν. Ἐκεῖ δὲ πού μὲ ὑποκρίθη ἡ ἀπάθειαν ἐδείχνη καὶ τοῦ θεοῦ μου τὴν ἐπιστολὴν ἐκσίνην, μοῦ ἐφάνη ὅτι «τὸν ἐκδικήθηκα τέλος!» δι' ὅλας τὰς πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν διδάσκαλόν μου Καπνίστην εἰρωνείας του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκσίνην ἐδημοσίευσεν (1876) καὶ τὸ κωμειδύλιον «Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Συρμού» εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ ἐπρόθεσα καὶ μερικὰ τραγουδάκια μου.

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βιβλιαρίου μου τούτου ὁ σοφὸς μας γέροντ' Α. Μαρτζώκης, ὁ πάντοτε γλυκὸς καὶ μοσκοβολισμένος, μὲ ἐπώνυμασ «Burchiello». Ἄλλ' ὁ περιφανὴς ἱστοριογράφος μας Π. Χιάτης, παραξενισμένος γιὰ τὴς ἀδιάκοπες σε σε νὰ δες μου, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ λέγουν ὅλοι «Ἐρωδιός».

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικο, διότι ὀλίγιστες εἶνε ἡ νύχτες πού δὲν τοῦ ἐτάραζε τὸν ὕπνον μὲ τῆς σε σε νὰ δες μου. Ἀληθῶς, μὲ εἶχε καταλάβει τότε εἶδος κανταδομανίας, ἡ ὁποία—τὸ λέγω καὶ μόνος μου, ἀφοῦ τὸ γνωρίζουν πλέον ὅλοι—ἀφῆκε εἰς τὴν Ζάκυνθον ἐποχὴν! Ὅλο δὲ τούτο τὸ πάθος μου, γλυκὰ συντροφευμένο ἀπὸ φλάουτο, βιολί, κιθάρὰ καὶ βιολοντσέλλο, ἐκεῖ πού ἠδονικὰ ἐχύνετο στὸ μυστικὸ μάγευμα μοσχόπνοης Ζακωνθιανῆς νυχτιάς, πολλοὶ καὶ πολλοὶ τὸ ἀισθάνοντο ὡς συμπλήρωμα τῆς μεθυστικῆς τῶν ἀπολαύσεως, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὡς συμπλήρωμα τρέλλας, φοβερὰ μαρτυρικόν. Ἐνῶ δ' ἐκείνοι μᾶς ἐμακάριζαν, ἐτοῦτοι μᾶς ἐκαταρῶντο, καὶ εἶδα ὅχι ἄλλες φορὲς, ἐπάνω στὴ γλύκα τοῦ τραγουδιοῦ μου, νὰ πέφτῃ ἔξαφνα κανατιὰ νεροῦ, τὴν ὁποῖαν ἐσυνώδευεν ὁ παράξενος νοικοκύρης μ' ἕνα:

— Κοπιᾶστε 'στὸ διάλογο, ἐπὶ τέλους!

Τώρα θὰ ὑποθέσετε ὅτι αὐτὲς ἡ ἀδιάκοπες καὶ ἀληθινὰ δολοφόνες ἀπνίξες, μ' ἔκαμαν νὰ πιαμαλῶ τούτο ἢ ἐκείνο τὸ ἔργον μου, καὶ ὅμως, τὰ πράγματα φανερώθη τὸ ἐναντίον. Ὡς νὰ μὴν ἀρκοῦσαν ἡ φροντίδες κουρσίου, ἂν τὸ ὄνομα εἶχε, ἐρασιτεχνικῶν θιάσων, ἐμπορίου ποῦδρας καὶ μαθημάτων μου, εἶχα τὸ ἀπελπιστικὸν θάρρος νὰ ἐκδίδω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μαζί μὲ ἄλλους φίλους καὶ ἐφημερίδας καθὼς τὸν «Βεσελεβούλι», τὸν «Ἡλιό» καὶ τὸν «Καθάρφτη».

Συγγνώμης τύχαινε νὰποθαῖνῃ κανὲν ἐκλεκτὸν μέλος τῆς κοινωνίας... νεκρολογία εὐθύς ἐγὼ! Ἐγίνοντο γάμοι; Ἐπιτάλματα ἢ ἀφεντιά μου.

(ἀκολουθεῖ)

